

«ГАЗЕТА КРОС»

Ми - команда!

Команда
районної організації
учнівського
самоврядування
Слобідського району

Що таке «Газета КРОС» і чим вона цікава?

Наша газета випускається районною організацією учнівського самоврядування. Її створюють лідери ДЮГО шкіл Слобідського району.

Творчий колектив «Газети КРОС» в першу чергу підтримує інтереси учнів нашого району.

«Газета КРОС» є періодичним виданням. Редакція газети запрошує до співпраці всіх бажаючих проявити свої журналістські і управлінські таланти.

ДЕВІЗ ОРГАНІЗАЦІЇ:

прагнемо,
знаємо,
можемо,
робимо!

Правова культура школярів

Одним із аспектів всебічного розвитку особистості є висока правова культура. Правове виховання – виховна діяльність школи, сім'ї, правоохоронних органів, спрямована на формування правової свідомості та навичок і звичок правомірної поведінки школярів. Зважаючи на те, що у 2018-2019 році дуже активно почав працювати правовий напрям освіти, у нашому місті відбувається велика кількість заходів, спрямованих на підвищення правової грамотності не лише вчителів, але й учнів. Ми з Панічік Іриною Олександрівною, нашим педагогом-організатором, як шкільні омбудсмени, мали змогу відвідати один з таких заходів.

27 лютого 2019 року ми завітали до затишних стін 144 школи міста Харкова, де відбувся з'їзд Правової корпорації учнів міста. У рамках заходу було проведено квест: всіх присутніх було поділено на кілька команд, які мали змогу відвідати по три локації. Цікавим було те, що участь брали не лише учні, але й вчителі, які активно допомагали учням.

Під час квесту ми розширили свої знання з питань правових зобов'язань держави, громадянина і громади, дізналися більше про роботу правоохоронних органів, змогли створити модель ідеальної правової демократичної держави. Ми можемо впевнено сказати, що ми отримали ексклюзивний досвід.

Ми дуже вдячні за надану нам змогу отримати нові знання та набуті цінний досвід з правового виховання, який ми, будучи шкільними омбудсменами, будемо впроваджувати у нашому закладі освіти.

Михайло Славінер,
учень 10-А класу ХЗОШ № 60

Протидія булінгу

В Україні майже кожна друга дитина стає жертвою булінгу. Більшість соромляться, що стали жертвою знущань, і нікому про це не говорять.

Булінг (англ. bully – хуліган, задирака, грубіян, «to bully» — задиратися, знущатися) – агресивна поведінка дітей шкільного віку, яка призводить до цькування іншої дитини з метою приниження, залякування та демонстрації сили.

Ознаки булінгу: у дитини немає друзів; дитина боїться йти до школи; має низьку самооцінку; у дитини з'являються зіпсовані речі; дитина сама наносить собі ушкодження; сумна після спілкування в соціальних мережах.

Найчастіше булінг відбувається в таких місцях, де контроль з боку дорослих менший або взагалі його нема. Це може бути шкільне подвір'я, сходи, коридори, вбиральні, роздягальні, спортивні майданчики. У деяких випадках дитина може піддаватися знущанням і поза територією школи, кривдники можуть перестріти її на шляху додому. Навіть удома жертву булінгу можуть продовжувати цькувати, надсилаючи образливі повідомлення на телефон або через соціальні мережі.

Жертвами булінгу стають діти, які мають: фізичні вади – носять окуляри, погано чують, мають порушення опорно-рухового апарату, фізично слабкі; особливості поведінки – замкнуті чи імпульсивні, невпевнені, тривожні; особливості зовнішності – руде

чені вуха, незвичну форму голови, надмірну худорлявість чи повноту; недостатньо розвинені соціальні навички: часто не мають жодного близького друга, краще спілкуються з дорослими, ніж з однолітками; страх перед школою: неуспішність у навчанні часто формує в дітей негативне ставлення до школи, страх відвідування певних предметів шкільного циклу, що сприймається навколишніми як підвищена тривожність, невпевненість, провокуючи агресію; відсутність досвіду життя в колективі (так звані «домашні» діти); деякі захворювання: заїкання, дислалія (порушення мовлення), дисграфія (порушення письма), дислексія (порушення читання); знижений рівень інтелекту, труднощі у навчанні, високий інтелект, обдарованість, видатні досягнення; слабо розвинені гігієнічні навички (неохайні, носять брудні речі, мають неприємний запах).

Жертви булінгу переживають важкі емоції – почуття приниження і сором, страх, розпач і злість. Булінг вкрай негативно впливає на соціалізацію жертви, спричиняючи неадекватне сприймання себе, однолітків, неадекватне сприйняття реальності, девіантну поведінку.

Як реагувати на цькування

Молодші школярі мають неодмінно звертатися по допомогу до дорослих. Допомога дорослих дуже потрібна і в будь-якому іншому віці, особливо якщо дії кривдників можуть завдати серйозної шкоди фізичному та психічному здоров'ю. Старші діти, підлітки можуть спробувати самотійно впоратись із деякими ситуаціями.

Як впоратися з ситуацією самотійно?

Ігноруйте кривдника. Якщо є можливість, намагайтесь уникнути сварки, зробіть вигляд, що вам байдуже і йдіть геть. Така поведінка не свідчить про боягузтво, адже, навпаки, іноді зробити це набагато складніше, ніж дати волю емоціям.

Якщо ситуація не дозволяє вам піти, зберігаючи врівноваженість, використовуйте гумор. Цим ви можете спантеличити кривдника/кривдників, відволікти його/їх від наміру дошкулити вам.

Стримуйте гнів і злість. Адже це саме те, чого домагається кривдник. Говоріть спокійно і впевнено, покажіть силу духу.

Не вступаєте в бійку. Кривдник тільки й чекає приводу, щоб застосувати силу. Що агресивніше ви реагуєте, то більше шансів опинитися в загрозовій для вашої безпеки і здоров'я ситуації.

Сучасна школа. Самоврядування.

Не соромтеся обговорювати такі загрозливі ситуації з людьми, яким ви довіряєте. Це допоможе вибудувати правильну лінію поведінки і припинити насилля.

Зараз розпочалася реєстрація на безкоштовний відкритий онлайн-курс для освітян з протидії булінгу в закладах освіти на сайті prometheus.org.ua. Курс стане в нагоді всім, хто хоче дізнатися про причини цькування, про те, як запобігти йому та як правильно вирішувати конфліктні ситуації.

*Єва Загоруйко,
учениця 11-Б класу
ХГ № 178 «Освіта»*

Академія управлінської майстерності

Я навчаюся в 11 класі. Це останній рік у школі. Вже давно я почала замислюватися про своє майбутнє: де мені далі навчатися, яку обрати професію, як стати корисною для суспільства?

Щоб знайти відповідь на ці питання я почала відвідувати «Академію управлінської майстерності» в Національній академії державного управління при Президенті України. На заняттях, які проходять що-

Є на планеті дороге серце місце – школа. Кожного дня, мов крихітні гомінливі струмочки, зливаємося ми у єдиний бурхливий потік, прямуючи до школи. Нас у школі багато, і всі ми різні: охайні і не дуже, бешкетники і сором'язливі, веселі і сумні, а школа – початок усього. Мабуть, не було жодної людини, яка б від усього серця не висловлювала любові до рідної школи і не тривожилася за її долю. У школі ми знаходимо своїх перших справжніх друзів, стикаємося з труднощами та намагаємося їх подолати.

Школа – це маленька держава-республіка. Її громадяни – учні, батьки, вчителі, а отже, у нас одна спільна мета: створити нашу шкільну республіку, в якій безпечно, затишно, творчо. Наші права забезпечують реалізацію мети.

На жаль, значна частина учнів своїх прав не знає, не вмє їх захищати. Щоб мати можливість відстоювати свої права, учні в закладі освіти можуть створити свою організацію, яку

називають «учнівське самоврядування». Вона має допомогти у влаштуванні шкільного життя. Але організувати цікаву та ефективну діяльність можна тільки за умови участі всіх сторін «трикутника»: учнівського самоврядування, вчителів, батьків.

Самоврядування – це метод організації дитячого колективу. Воно вирішує специфічні завдання у створенні єдиного простору дорослих і дітей. Діти самі ставлять мету своєї діяльності, враховуючи свої потреби, розробляють план вдосконалення колективу і кожної особистості зокрема, реалізують свої творчі ідеї.

*Ростислав Саєнко,
учень 10-А класу ХЗОШ №102*

корисний досвід, який стане мені у пригоді при виборі майбутнього шляху.

*Юлія Полазінцева,
учениця 11-А класу ХГ № 83*

«Школа розвитку «Мер міста»

Що таке відповідальність, сумлінне ставлення до своєї професії, патріотизм, чесність? Які проблеми зустрічають людину на шляху становлення мером? Чи все так легко, чи є якісь особливі секрети, про які звичайна людина не знає?

Усе це я - учениця 10 - Б класу Харківської гімназії 82 Беспалова Катерина та інші учасники «Школи розвитку «Мер міста» змогли дізнатися завдяки візиту однієї дуже освіченої, розумної, цілеспрямованої людини.

На заняття «Школи» завітав мер міста Сарафанд, що знаходиться у Лівані, Алі Хайдар Халіфе. Він зміг поділитися своїм безцінним досвідом з нами, юними та амбіційними, котрі слухали та «поглинали як губки» кожне його слово.

Зустріч розпочалася з перегляду невеликого відеофільму про Україну. Потім розпочалося найцікавіше: мер почав відповідати на всі запитання, які нас цікавили. Тим учасникам, які добре знають англійську мову, було зручно розмовляти з іноземним гостем, іншим на допомогу прийшов перекладач.

За декілька годин, проведених у залі Харківського національного університету міського господарства ім. О.М.Бекетова, я почерпнула для себе багато цінної інформації.

У мене була змога поставити декілька запитань людині, яка займає високу посаду, уміє керувати підлеглими та буде щасливе майбутнє для свого міста та країни

Цей день я дійсно запам'ятаю надовго, бо такі заходи завжди залишають дуже яскравий відбиток у пам'яті, формуючи платформу життєвого досвіду, який з часом буде накопичуватися, ставати все вагомішим.

*Катерина Беспалова,
мер ХГ № 82*

Обираючи майбутнє

«Як вибрати майбутню професію?» — рано чи пізно таким питанням задається кожен учень. Кожна людина знає, що вибір професії — справа нелегка, але необхідна. Адже щаслива й успішне життя багато в чому залежить від роботи, якою займається людина.

Як же правильно вибрати професію? Як обрати справу всього свого життя? Важко! У дитинстві кожна дитина прагне стати героєм, покорити Світ, перемогати злочинців або навіть прибульців. Як відомо, з часом такі думки проходять. Інтерес до професії, хоч невеликий, але він повинен бути. Нецікава робота не приносить ні радості, ні задоволення. Що робити? Як визначитись у цьому житті.

Дякуючи батькам, ми можемо отримати ви-

вищу освіту, але дорослі чомусь вважають, що саме вони знають, що нам треба, вирішують за нас. Результатом такої турботи може бути різне, від прогулів в університеті, до обрання улюбленої справи тайно, щоб ніхто й не знав.

На сьогодні для учнів зроблено багато допоміжних факторів щодо майбутнього навчання та працевлаштування. В кожній школі працює барометр професій, щоквартально представники Міської служби зайнятості пропонують пройти тематичні тести, тренінги щодо обрання майбутньої професії. Вищі проводять Дні відкритих дверей, розважальні та спортивні заходи, дні, ночі, тижні Науки. Найцікавішим вважається «Ярмарок професій», в якому спеціалісти наживо рекламують свою працю та її результат.

31.01.2019 в ХНВК № 112 відбувся «Ярмарок професій», який проходить під патронатом міського голови Г.А. Кернеса та активною участю депутата Харківської міської ради О.І. Василенка. В ярмарку прийняли участь представники кафедр НТУ «ХПІ» які мали змогу ознайомити учнів з технічними професіями та продемонструвати деякі технічні

прилади.

Прислухайтесь до себе і власних переваг та здібностей. Думайте, аналізуйте, вибирайте! І пам'ятайте про головне – яку б професію ви не вибрали, прагніть стати дійсно незамінним фахівцем у своїй справі!

*Стрілець Ольга,
учениця 9-А класу
ХНВК № 112*

Герої не вмирають...

На шляху до незалежності український народ завжди приносив у жертву своїх найкращих синів і дочок. Останніми в цьому довгому списку стали герої Небесної Сотні. Саме вони зуміли рішуче стати до боротьби зі злом, заплативши за перемогу надвисоку ціну – власне життя.

День Героїв Небесної Сотні — пам'ятний день, що відзначається в Україні 20 лютого на вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні.

Пам'ятний день встановлено указом Президента України Петра Порошенка 11 лютого 2015 року з метою увічнення великої людської, громадянської й національної відваги та самовідданості, сили духу і стійкості громадян, завдяки яким змінено хід історії нашої держави, гідного вшанування подвигу Героїв Небесної Сотні, які віддали своє життя під час Революції гідності (листопад 2013 року — лютий 2014 року), захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, європейське майбутнє України.

20 лютого 2019 року вся Україна вшанувала пам'ять загиблих учасників Революції Гідності. Віддати шану загиблим у ці дні під час протистояння між українським народом і тодішнім режимом приєдналися й ми, учні 10 класу. Згадали трагічні події п'ятирічної давнини і вшанували хвилиною мовчання загиблих Героїв Майдану.

У цей день вся Україна

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

згадає ті трагічні історичні події, які змінили нашу країну назавжди. 107 Героїв Небесної Сотні віддали свої життя за краще майбутнє нашої країни. 45 із них загинули від куль саме 20 лютого 2014 року.

То чи може бути забутою кров героїв, пролита на вулицях Києва в січні-лютому 2014 року? Чи можемо ми, живі, забути невинно убієнних? Можлива лише одна відповідь: «Ні!» Вони будуть завжди жити в наших серцях і нашій пам'яті, вони залишаться для нас героями, які поклали своє життя заради того, щоб ми жили краще, і дуже шкода, що їхня мрія, на жаль, так поки що й не здійснилася... Я дуже часто думаю, чому саме вони? Адже кожен із них - простий громадянин своєї країни, який жив своїм життям і, мабуть, ніколи не думав, що воно закінчиться саме так...

У них були такі мирні професії, вони не хотіли воювати... Як, мабуть, посміхався снайпер із цих незграб - ще б пак, іти в атаку з дерев'яними щитами та палицями - це ж так непрофесійно, хіба так учинить професійний солдат? Хіба вояк буде рухатися по відкритій вулиці Інститутській? Фахові вбивці розстріляли їх граючись: стріляли одному в ногу та вбивали тих, хто намагався витягнути по-

пораненого.

Навіщо вони йшли вперед? Навіщо? Адже їм так багато було чого втрачати! І тільки сьогодні, коли ця неоголошена війна продовжується на сході моєї країни я, здається, збагнула: вони пішли на смерть, тому що бути солдатом - це не значить уміти тільки добре стріляти та знатися на тактиці. Бути солдатом - значить не відокремлювати своє особисте від державного. Це значить поважати й любити не тільки те, що є в тобі, але й усе те, що навколо тебе. Твоя країна. Твоя колиска. Твоя відповідальність.

Навчитися воювати нескладно, проте бути солдатом - це значить мати сильний дух. Солдат без душі - кілер, із душею - воїн. У війні за незалежність України народилася нова нація, яка має творити свою культуру та історію. Ми маємо жити в системі координат, зрозумілій для нас. Серед символів, які мають значення та торкаються серця.

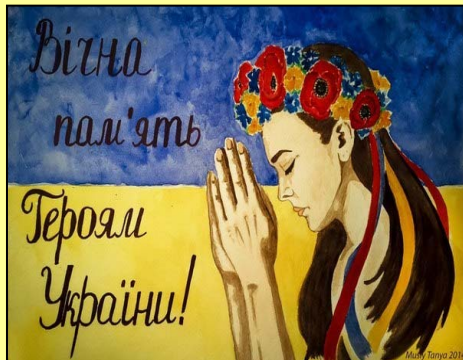
Минуло п'ять років. Але не загоїлися рани. Я знову переглядала відео страшних кадрів тих чорних днів і зрозуміла ще одну істину: війна, яка триває на сході сьогодні й забирала тисячі життів наших героїв, патріотів, розпочалася значно раніше, ніж ми вважаємо...

21 лютого 2014 року... До сцени під'їхав автобус та швидко з трунами загиблих героїв. На автобусі не було позначок "Ритуальна служба", "Поховання". Там був незвичний надпис: "Груз 200". Цим кодовим словом військові називають загиблих. Хтось написав спеціально, витратив час.

Так, інші написи на цьому автобусі були б недоречні, подумала я, слухаючи з відеозапису молитви священників. Коли молоді, красиві, сильні, мужні чоловіки, які вчора були поруч, сьогодні лежать у труні, це ніяк не може бути "Ритуал". Це війна.

Я б віднині та назавжди рішенням Верховної Ради заснувала справжнє українське національне державне свято - День захисника Вітчизни, 18 лютого - у день, коли розпочалася війна. Бо нова незалежна нація народилася саме тоді, коли в неї з'явилися свої захисники, що за надвисоку ціну виграли битву на Майдані за нас, за нашу спільну державу, за майбутнє наших дітей. За кожну родину, що втратила близьких, де є поранені та скалічені. За кожну сироту, яка залишилася без батька...

Марина Бережна, учениця 10-А класу ХЗОШ № 94

Герой Афганской войны

Слово «война» таїт в себе множество значений. Война - это боль, кровь, голод, звуки орудий и бомб, огонь, смерть, это бесконечные слезы и бесконечная вера в то, что придет конец этим страданиям, и люди смогут облегченно вздохнуть и зажить счастливо. При одном упоминании этого слова в душе становится очень грустно и печально. Все простые люди, прошедшие войну, не получили от нее ничего доброго, а лишились всего, что у них было.

А что я знаю о войне в Афганистане? Такой живописный горный Афган, такой жестокий страшный Афган...

В далеком 1979 году СССР ввел войска в Афганистан. Восемнадцатилетних солдат отправили исполнять свой "священный долг и почетную обязанность гражданина". Но со временем, то тут, то там стали возникать мрачные слухи о цинковых гробах, в которых возвращали матерям их сыновей...

О, сколько было подвигов на свете,
Они уже в преданья отошли.
Из уст в уста их повторяют дети
На всех материках большой земли.
Но из всего того, о чем мы слышим,
И из того, что мы вершим пока,
Солдатский подвиг я считаю высшим
И самым бескорыстным на века!

Стали появляться мальчишки с искалеченными телами и душами. Они прятали свои боевые ордена от возмущенных граждан. Люди думали, что они нацепили чужие награды...

Ведь никто не знал и не верил в то, что там, в Афганистане, идет война, самая настоящая.

Самолет, привозивший тела погибших советских военнослужащих из Афганистана, назвали "Черный тюльпан". Тысячи убитых и раненых, жестокая и кровавая партизанская война, которую вел "неблагодарный" афганский народ против своих "освободителей". Афганская война была очень жестокой.

Длилась эта война почти десять лет: долгие, страшные... Десять лет мук и терзаний, крови и трупов, криков и слез, отчаяния и надежды.

Невосполнимая утрата, боль и горечь, покалеченные судьбы и унесенные войной жизни, никому не нужной войной, войной-ошибкой, как ее назвали впоследствии в декабре 1989 года, войной, на счету которой 13 310 че-

ловеческих жизней, 30 тыс. раненых и искалеченных и около 300 пленных и пропавших без вести - вот итоги "Афгана". За 10 лет войны через Афганистан прошло не менее полутора миллионов человек.

Участники боевых действий проявили подлинный героизм, самоотверженность, любовь к Отечеству. Они выполнили свой долг, сохранили верность воинской присяге. Для нас, войны не знающих, афганские события должны стать уроком.

Я не смогу поистине ощутить ту боль, которая была тогда. Эта боль несравнима ни с чем!

Я всегда буду помнить этих героев, буду гордиться выпускником 44 – й школы, младшим сержантом Сулима Александром Владимировичем, который родился и вырос в Харькове, закончил нашу школу, учился в электромеханическом техникуме, позже пошел работать на харьковский завод самоходных тракторных шасси.

В июле 1979 года Сулима Александр был призван в армию. В группе парней-новобранцев ему предстояла неблизкая и тяжелая дорога в Туркмению. Полгода он служил курсантом мотострелкового учебного подразделения. Получив звание младшего сержанта, стал командиром БМП. В июле 1980 года, в результате взрыва мины, Александр был контужен и направлен на лечение в Ташкентский госпиталь. После выздоровления вернулся в свою часть, расположенную полевым лагерем в горной долине. Вернулся, чтобы жить, чтобы выстоять, чтобы победить, чтобы вернуться домой. Но судьба распорядилась иначе: во время очередного нападения душманов на лагерь, младший сержант Александр Сулима был убит. Его похоронили в Харькове.

За мужество и героизм Александр Сулима посмертно награжден орденом Красной Звезды.

Я благодарна нашим солдатам за защиту, которая стоит их жизней, за то, что я сплю спокойно и слышу лишь звуки природы, а не выстрелы и слезы.

Я всегда буду помнить этих героев...

Карина Петрова,

ученица 10-А класса ХООШ №44

Під'їхав тролейбус затишно:
- Заходь, заходь - прохрипів
Нічого, що трохи затісно,
Та скільки тут голосів!

І тітка з базару стомлена,
Що молоко продає,
Скаже, сьогодні холодно,
Пальто застібне своє.

Дві дуже веселі жінки,
На рідних сестер подібні,
Тереvenячи дуже дзвінко
Проїдуть зупинку потрібну

І люди, тихі замріяні
В навушниках біля вікна,
Піснями що час вимірюють,
Й ждуть, що настане весна.

Співає тролейбус голосом
Пасажирів десятків своїх
Нічого, що трохи голосно,
Слухай його, ще не стих.

Оксана Комякова,

ученица 10 класу ХЗОШ № 78

**Харкове, не вистачить життя,
щоб пізнати тебе й твої простори**

*Для миру, добра, та любові
Наш Харків піднісся здавна.
Завжди трудовий, науковий
Красивий, як втіха-весна.*

Бабешко В.С.

Харків — красиве, світле і живописне місто, розташоване на північному сході України. В ньому живе багато людей, що навчаються, працюють, відпочивають. Головні річки Харкова — Харків, Лопань, Уди. Через них давно вже побудовані мости, по яким можна ходити, чи їздити, або просто стояти і милуватися течією. В центрі міста розташований прекрасний парк, який має ім'я Тараса Григоровича Шевченка. Біля нього — площа Свободи, найбільша площа в Європі. Тут зазвичай проходять всі міські свята, на які збирається дуже багато людей, грає музика, пускають феєрверки. Тут же, неподалік, стоїть нова будівля Харківського Театру опери і балету — дуже цікава монументальна споруда, перед якою побудовано над-

звичайно вражаючі фонтани. Вечорами ми багато мотолоді збирається біля них. Головна вулиця міста — Сумська. На ній також багато крамниць, банків, Палац Одруження і просто красиві будинки, в яких живуть харків'яни.

Харків також великий науковий і студентський центр. У ньому багато науково-дослідних і учбових інститутів, серед них є дуже відомі.

Наше місто ще і великий промисловий центр. Тут роблять літаки, турбіни, трактори, телевізори, велосипеди. Правда, багато заводів зараз не працюють на повну потужність, як раніше, але сподіваюсь, що з часом все налагодиться.

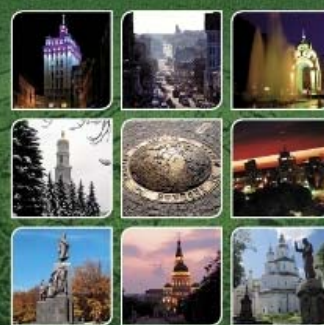
У Харкові працюють кінотеатри, театри, музеї, є цирк і планетарій. Тож багато дітей на канікулах відві-

вистави, дивляться фільми і розважаються.

Навесні, коли розпускаються кучеряві клени і каштани, квітнуть абрикоси і вишні, зеленіє трава і світить лагідне сонечко, наше місто стає особливим. Люди частіше гуляють вулицями, посміхаються і радіють, що живуть в такому красивому місті.

Я захоплююсь своїм містом, Харків завжди надихає...

Слізавета Логвіненко, учениця ХСШ № 77

ХАРКІВ

21 лютого – міжнародний День рідної мови

Міжнародний День рідної мови був встановлений з метою вшанування пам'яті загиблих захисників бенгальської мови в Республіці Бангладеш, де 21 лютого 1952 року з нечуваною жорстокістю розстріляли студентів-демонстрантів. ЮНЕСКО проголосила, що щорічно, починаючи з лютого 2000 року, відзначатиметься Міжнародний день рідної мови.

Сьогодні функції мови надзвичайно широкі. Мова не лише засіб порозуміння між людьми. У мові полягає генетичний код нації. Мова для кожного народу стає ніби другою природою. В. Сосюра: «Без мови рідної, юначе, й народу нашого нема».

Сьогодні українська мова і культура – це креативна, динамічна субстанція, яка активно розвивається. В Державному бюджеті України на розвиток української культури передбачено понад 3 млрд. гривень, зокрема на кінематограф, іміджеві україн-

ські проекти, запуск українського інституту книги. Сьогодні реалізується повноцінна, протекціоністська політика щодо захисту та розвитку української мови та культури. Зокрема і в нашій школі проводяться заходи щодо вшанування міжнародного Дня рідної мови конкурси, фестиваль хорів 4-11 класів «З Україною в серці...»

*Вероніка Далакян, учениця
9-А класу ХЗОШ № 91*

Міжнародний день рідної мови - день, який відзначають щороку 21 лютого, починаючи з 2000 року. Це свято було проголошено на Генеральній конференції ЮНЕСКО 17 листопада 1999 року. Щорічно українці відзначають Міжнародний день рідної мови.

Зі святом рідної

мови Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман привітав громадян «... кожного року українська мова активно розширює поле свого функціонування. Все більше представників молодших поколінь відчують причетність до рідної мови та культури, все більше яскравих культурних проектів, зокрема фільмів і книжок, завойовують серця шанувальників. І сьогодні українська мова і культура – це креативна, динамічна субстанція, яка активно розвивається та доносить цікаві і непересічні смисли до всього світу».

Із нагоди святкування Міжнародного дня рідної мови у ХСШ № 114 було організовано та проведено: конкурс "Казкар" для учнів 4-6-х класів; написання диктантів; загальношкільну конференцію; конкурс для учнів 10-11-х класів "Слів у мові мільйон ...". Згідно з рекомендаціями Інституту модернізації змісту освіти, які було надано в листі від 09.02.2018 «Про відзначення Міжнародного,

дня рідної мови», учні написали в цей день «диктант єдності». Школярі писали диктанти, брали участь у конкурсах, загальношкільній конференції. Як щирі українці, учні ХСШ №114 відзначили Міжнародний день рідної мови.

*Анастасія Будняк,
учениця 10-А класу
ХСШ №114*

Видатний українець - Лесь Курбас

25 лютого 1887 року народився один із найвеличніших діячів театральної культури України - Лесь Курбас! Він з'явився на світ в місті Самбір (тепер Львівської області) у родині акторів галицького театру Степана та Ванди Курбасів (за сценою Яновичі).

Батько його, хоча й був мандрівним українським актором, проте і в бідності своїй прагнув дати Олександрові гарну освіту.

Лесь Степанович навчався у Тернопільській гімназії, у Віденському та Львівському університетах. Цікаво, що з дитинства Лесь Курбас мріяв стати актором.

1916 року його мрія здійснилась, він вступає до цього театру. Акторська творчість Курбаса в театрі Миколи Садовського обіцяла розвинути, але сталося так, що він приніс свій акторський талант у жертву режисерському. Головна увага й енергія молодого митця були скеровані на організацію студії молодих акторів, з якої виріс згодом Молодий театр. Назва "Молодий театр" з'явилася вже влітку 1917 року. Молодий театр — це театр пошуків нових форм втілення сучасної та класичної драматургії. З цього театру взяли початок кілька українських театрів.

Влітку 1920-го Лесь Курбас зібрав своїх кращих акторів, хто добровільно приєднався з Київського театру ім Шевченка, і під назвою "Кийдрамте"(Київський драматичний театр) труппа почала своє турне по містах Київщини. Спочатку осіли у Білій Церкві, потім в Умані.

Лесь Курбас був засновником спочатку політичного

ського (1926—1933) театру в Україні. У виставах свого філософського театру "Березиль" (Харків) Курбас малює всесвіт, де головним стає особлива довіра до життя людини у всіх його суперечностях.

Багато чого з творчих пошуків Курбаса не розумілося широкими масами глядачів. Це стосується і його вистави "Маклена Граса", яка досягає справжньої філософської глибини. Але незважаючи на несприятливу для творчості атмосферу нерозуміння, недоброзичливості, Лесь Курбас не занепадав духом, він до останньої можливості вів боротьбу з поширеними у той час тенденціями спрощенства, вульгаризації мистецтва. Опоненти ж щонайменшу невдачу Л. Курбаса завжди розцінювали як цілковитий провал театру.

Можливо, саме тому, що режисер не відступив, не поступився своїми переконаннями, його було наклепницьки обмовлено, звільнено з посади керівника "Березолю" і заарештовано у Москві, де він кілька місяців працював у єврейському театрі на Малій Бронній.

Його було вислано на будівництво Біломорсько-Балтійського каналу на Медвежу Гору, потім його відправили на Соловки. 1937 року після повторного суду його було розстріляно. Отже він став жертвою сталінських репресій, лиха, яке спіткало сотні тисяч громадян СРСР. Тільки у 1957 році його було реабілітовано. По смерті. Ми вважаємо, що життя Л. Курбаса можна порівняти із зіркою, яка з'явилася на небосхилі та зникла. Проте пам'ять про нього, про його творчість буде жити вічно.

*Тельнова В., Мирошниченко Л,
учениці 11-А класу ХЗОШ № 20*

Тиждень французької мови

З 4 по 8 лютого у Харківській гімназії № 46 відбувся тиждень французької мови.

Протягом п'яти днів вчителі французької мови знайомили учнів з культурою Франції. Проводився конкурс на найкращу Ейфелеву вежу та карту Франції, зроблені учнями. Також щодня на кожній перерві лунали пісні найромантичнішою мовою у світі.

Програма понеділка мала назву «Артистичний Париж». З ранку учні 10-х класів зустрічали вчителів та гімназистів у французькому традиційному одязі та піднімали настрої «передбаченнями». На перерві дівчата станцювали зворушливий танець. Також була проведена вікторина на знання Франції та Парижу. Учениця 4-А класу Мацегора Анастасія талановито виконала пісню французькою мовою.

У вівторок за програмою «Франція – це особистість» учнів гімназії зустрічали та проводжали легендарні і добрі мультфільми. На перерві учні 10-Б класу представили танцювальний флешмоб.

У середу гімназисти знайомилися з «Французькою кухнею». За п'ятнадцять хвилин до по-

версі були показані кліпи на найвідоміші французькі пісні. На перерві учні 10-х класів станцювали запальне поपुरі та дарували невеличкі листівки.

Четвер занурив учнів у казки французьких письменників. Восьмикласники, у ролях відомих на весь свій казкових персонажів, вітали всіх з самого ранку та цитували улюблені казки та крилаті висловлювання поетів. На перервах проводилася вікторина, з невеличкими винагородами, на знання казок та фотосесія з Котом у чоботах, Сплячою красунею, Принцом, Принцесою та іншими героями популярних казок.

У п'ятницю відбувся гала - концерт тижня французької мови та нагородження. За найкращу Ейфелеву вежу приз отримав учень 4-А класу Носиков Арсеній. За виконання карти Франції були нагороджені усі учасники.

*Вікторія Бутенко,
учениця 9-Б класу ХГ № 46,
головний редактор шкільної газети «Сходинки»*

День всіх закоханих

Сучасний світ переживає драматичні зміни. Вони — цікаві і, водночас, багато в чому суперечливі та незрозумілі. Одна з них — взаємопроникнення культур, традицій та звичаїв. Таким є поширення в Україні звичного у західному світі свята Валентина... Воно дає щоразу особливу нагоду задуматися над суттю любові... На жаль, ми стаємо свідками як любов та гідність людини підмінюється пристрастю, а саме свято перетворюється на комерцію і гонитву за зиском. Гідність чоловіка й жінки розтоптують, зводячи людину до предмету маніпулювання, а вірність і взаємна пошана висміюються.

Кожне покоління переймає від своїх батьків традиції свого народу, плекає їх та збагачує; нерідко наслідує щось від народів інших, але теж творить своє, щось цінне, гідне подиву і перейняття наступними поколіннями.

Не секрет, що саме молодь обирає це свято. Ліцеїсти не виняток. Ліцейсь-

ська дитячо-юнацька громадська організація «КРОС і К^О» вже декілька років поспіль проводить інтелектуальні квести та творчі зустрічі, які спрямовані на розвиток інтелекту, кругозору та згуртування ліцейської родини.

Для учнів 5-9 класів старшокласники організували інтелектуально-розважальний квест. Ця інтелектуальна гра об'єднала дітей у змагання за звання найкмітливішого, а також стала майданом для обміну знаннями щодо традицій проведення Валентина у різ-

різних країнах. Був обраний формат квесту за станціями: «Бібліотечна», «Музична», «Математична» та «Географічна», де були запропоновані питання відповідного напрямку. Звісно ж, не буває гри без переможця. Почесне перше місце поділили учні 6-А та 6-Б класів, друге місце – 7-А клас, а третє – 9-Б клас. Особисту перемогу здобула учениця 6-Б класу Гарг Аліша, яка збрала найбільше сердечок. Учні класів-переможців отримали грамоти та солодкі призи.

рограма – «Бліц-побачення», яка була спрямована на покращення дружніх стосунків та розвиток інтелектуальних здібностей.

Ці заходи об'єднали учнів у прагненні перемогти, а також збагатили їх знаннями в різних галузях науки та культури.

Отже, сприймаючи свято закоханих, будьте свідомими свого вибору! Думайте, що і як ви святкуєте...

Редакційна колегія
ДЮГО «КРОС і К^О»
ХТЛ № 173

Виступ ансамблю «Улыбка» у Єгипті

На початку лютого вокальний ансамбль "Улыбка" здійснив захоплюючу подорож до Єгипту. І не тільки для того, щоб поніжитися в сонячних променях та поплавати в Червоному морі, а для участі в міжнародному фестивалі вокального та танцювального мистецтва.

Не дивлячись на постійні репетиції та тренування учасники встигали і позасмагати і поплавати, і навіть, відвідати Ізраїль. Всі учасники були артистичні і яскраві. Але найбільше вразили членів журі солісти Мережка Марія і Крук Стефанія. Вони зайняли перші місця. Ще одне перше місце зайняв ансамбль "Улыбка". Вони підкорили і журі, і глядачів виконанням ліричних пісень. Дякуючи Людмилі Михайлівні Сокольській, учасники нашого вокального колективу показали свої таланти Єгипту, отримали заслужені нагороди та насолодились шматочком літа посеред зими.

Нікіта Труфанов, учень 10-А класу ХЗОШ № 90

Наш девіз: «Допоможи іншому»

Творіння добра людям, які його дійсно потребують наче лікує наші душі, пом'якшує наші серця, робить нас більш чутливими до проблем оточуючих людей.

Наша школа активно долучається до добрих справ. Ми надаємо допомогу малозабезпеченим сім'ям з дітьми та дітям, які потребують термінового лікування. Кошти на благодійну допомогу ми збираємо за допомогою шкільних ярмарків. Принаймні двічі на рік в колегіумі проводяться такі ярмарки. Їх полюбують і вчителі, і учні з їх батьками. Етапи підготовки та проведення викликають велике захоплення серед учасників, бо треба добре підготуватися: купити товар, цікаво облаштувати місце на ярмарку та активно продавати товар, аби виручити грошей більше, ніж інші учасники ярмарку.

Я стала відчувати, що зв'язок між колегиїстами міцнішає, навіть якщо це учні різних класів. В мене з'явилися друзі вже не тільки серед однокласників, а й серед учнів 8-10 класів, і це не може не радувати. І це відбувається завдяки частому проведенню благодійних ярмарків, колективних поїздок до дитячих притулків.

Я вдячна моїй школі за організацію таких чудових заходів та раджу всім школярам міста Харкова також приєднатися до благодійних акцій і проводити такі заходи у своїх

зкладах освіти хоча б раз на півріччя.

Допоможи іншому і твоє життя стане світлішим.

*Маргарита Почепецька,
учениця 7-А класу ХПСШ
«Харківський колегіум»*

***Благодійний ярмарок
Творимо добро своїми руками"***

20.02.2019 року за ініціативи дитячо-юнацької громадської організації учнівського самоврядування "Райдуга" проведено благодійний ярмарок "Творимо добро своїми руками".

Чудові роботи, що зробили самі учні або за допомогою батьків, стали прикрасою ярмарку. На продаж виставили різноманітні ляльки-мотанки, малюнки, іграшки, сувеніри та інше. Охочих придбати дитячі вироби було багато. Найактивнішими учасниками стали учні 5-8 класів. Під час благодійного заходу панувала атмосфера єдності та спільно-

го прагнення допомогти ближньому.

Вироби, зроблені руками дітей, були продані на суму 463 гривні 63 копійки. Учні запропонували передати кошти Ключевій Наталії Марківні, матері загиблого в АТО воїна Ключова Сергія Борисовича, який навчався в нашій школі.

Дуже не просто жертвувати своїми інтересами, співчувати комусь, підтримувати, любити та поспішати на допомогу. Наші добрі справи – це бумеранг, що завжди повертається до нас. Закладені з дитячих років добро, чесність, людяність, милосердя, відповідальність за свою громаду залишаються з людиною на все її життя. Добрі вчинки піднімають настрій і роблять наш світ ще краще, вони позитивно впливають на наше здоров'я, самопочуття й відносини з іншими людьми! А це науково доведено!

Вікторія Громова, лідер ДЮ-ГО «Райдуга» ХЗОШ № 68

Ми відкриваємо таланти

Софія – учениця 10-Б класу ХЗОШ № 151. З 3-х років займається фігурним катанням, кандидат у майстри спорту, має багато почесних нагород.

Анжеліка: Як ви прийшли в спорт?

Софія: Одного разу я дізналася, що моя знайома пішла в спортивну секцію з фігурного катання. Я попрохала матусю, щоб вона теж відвела мене на льодову арену. Батьки були не проти, і я стала тренуватися. Через місяць – два після довготривалих тренувань, я вже вийшла на лід.

А: Вам подобалися тренування чи батьки примушували відвідувати спортивну секцію?

С: Безумовно, як і всім дітям, мені хотілося бігати, плигати й веселитися, але доводилося робити це на ковзанах. Я з упевненістю скажу, що мене ніколи не примушували ні батьки, ні тренери. Інколи батьки не могли мене відвезти на тренування, тоді їхати доводилося самій: дорогу добре знала. На той час мені було 5-6 років.

А: Хто був вашим першим тренером?

С: Мене починала тренувати Білецька Юлія Сергіївна. Вона навчала мене з 3 до 6 років. Я дуже вдячна їй за те, що вона поставила мене на ковзани, повірила в мене, підтримала й заклала основи фігурного катання.

А: Чи були у вас труднощі, якщо так, то які?

С: Труднощі є й були у всіх, я не виключення! Перше випробування – це перехід з одиночного катання в спортивні танці на льоду. У 6 років я стала в пару з хлопцем Данилом, йому вже було 7 років. Нам одразу поставили програму й мені довелося перевчити себе.

В одиночному катанні ти сам за себе відповідаєш, а в парі завжди винні двоє. Ось уже 10 років ми з Данилом танцюємо, і стали як брат і сестра. «Перехідний вік» ми також пережили разом, тому ніколи не виникає ніяких непорозумінь.

А: Які нові якості з'явилися у вас ?

С: Фігурне катання привило мені цілеспрямованість, працелюбність, чесність перед собою й партнером. І, безумовно, відповідальність. Треба разом працювати на хороший результат.

А: На яких престижних змаганнях ви були?

С: Для мене всі змагання найважливіші, бо ми з партнером віддаємо багато сил кожному виступу, ставимося до нього відповідально. Безумовно, це міжнародні чемпіонати та кубок України. За останні декілька років ми були в Дортмунді, Германії на турнірі «NRWTROPHY», у Будапешті, Мишкольці

А: Ваш спортивний девіз?

С: Успіх – це 1% таланту та 99% працьовитості, цілеспрямованості !

*Кореспондент міністерства інформації
«Шкільної Республіки» ХЗОШ № 151
Анжеліка Резнікова*

Брикси – жіночий день по українськи

Готуючись до березневих свят, ми знайшли дуже цікаву інформацію. Виявляється, у наших предків був свій жіночий день.

На початку липня, коли появлялись дні, вільні від землеробських робіт, в українських містах і селах влаштовували брикси. У цей день всемогутня господиня дому перекладала остогидлу за рік домашню роботу на свого благовірного.

Чоловік, за вказівкою дружини, повинен був виконувати все: шити, прати, готувати, доглядати дітей, годувати усю хрюкаючу і мукуючу живність. Та це лишень вдома! А на вулицю

бідним чоловікам краще вже було не показуватись.

Там жінки відігравали за все. Запрягали замість коней кількох чоловіків, на воза всідалась “дорідна” молодиця і, поганяючи батогом, мчала вулицями. І добре, якщо в руках був батіг. А якщо їй прийде в голову підганяти “трійку” віником або стертою мітлою-деркачем? Стиду не оберешся! Звісно ж, наїзницю супроводжувала превесела компанія подруг. Якщо зустрічали порядного сім’янина, який поважав дружину, піклувався про дітей, добре ставився до тещі, – підносили чарку наливки. А якщо ж на очі

потрапляв нещасний, що полюбляв хильнути оковитої або ж заглянути до чужої жінки, – краще б йому на світ Божий не показуватись: з насмішками супроводжуватимуть центральними вулицями. По плечах, спині й тому, що нижче спини, так відмітять батогом або палкою, що до других віників запам’ятає. Тому ті, хто відчував за собою грішок, старались пересидіти негодую вдома.

Тож пам’ятайте, хлопці, що українські дівчата – найчарівніші, найлагідніші, але мають характер з перцем!

Сторінка—гуморинка

ДІЄ БЕЗВІДМОВНО!

— Тату, я боюся, що мене ніхто не візьме заміж.

— Не хвилюйся. Візьмеш у матері зілля, підсипиш комусь і захомутаєш.

— А вона має таке зілля!?

— Мусить мати. Бо скільки на неї не дивлюся, іншої причини, чому я на ній одружився, не бачу.

ПОБУТОВА ПОГРОЗА

— Люба, чи будеш ти готувати мені, доки смерть не розлучить нас?

— Милый, якщо я буду готувати, то смерть розлучить нас дуже скоро.

АБИ НЕ ГІРШЕ

— Як ти можеш терпіти свою жінку? Вона ж вічно бурчить, пилить, чіпляється до кожної дрібниці. Вона хоч колись буває у доброму гуморі?

— Та не дай боже! Коли вона в доброму гуморі, вона ще й співає!

ЛАЙКАТЕЛЬ

— Любий, я красива?

— Так... лайків на 15-20...

Т-С-С...

— Синку, запам'ятай, головний у сім'ї — це я.

— Тату, а мама про це знає?

— Т-с-с, мамі ані слова!

ЩОРОКУ

— А скільки тобі років?

— Непростойно запитувати жінку про таке.

— Гаразд, а коли твій день народження?

— 6 березня.

— Якого року?

— Не повіриш... кожного!

